

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

La Simfònica interpreta el 'Rèquiem' de Guinovart en el Palau de la Música Última Hora - 29/01/2018	4
LAS ALMAS SE DIVIERTEN Diario de Mallorca - 28/01/2018	5
Guinovart estrena 'Rèquiem' El Punt Avui Girona - 28/01/2018	6
El 'Rèquiem' de Guinovart i Forma Antiqua, a Girona El Punt Avui Girona - 27/01/2018	7
Ricard Viladesau, el músic total Diari de Girona Dominical - 28/01/2018	8
La guitarra de Antonio Rey Viva Sevilla - 29/01/2018	12
Sandra Sabatés y El Gran Wyoming reflexionan sobre algunos empresarios acusados en casos de corrupción que quedan impunes, destacando algunos de ellos como ex directivos de Ferrovial en el Caso Palau. LA SEXTA - EL INTERMEDIO - 25/01/2018	13
Caso Palau. Onda Cero - MAS DE UNO (INFORMATIVO) - 26/01/2018	15
Caídas de varones ilustres La Verdad de Cartagena - 29/01/2018	16
UN PÀRQUING, 25 CÈNTIMS I EL 3% QÜESTIONS QUE NO ES RESOLEN NI NEGANT LA SEVA EXISTÈNCIA NI FUGINT ENDAVANT Diari de Tarragona - 29/01/2018	17
Cerco a CDC por las comisiones irregulares El Mundo de Catalunya - 29/01/2018	18
Cifran en un millón de euros las mordidas a CDC en el "caso 3%" El Mundo - 29/01/2018	19
La gènesi del poder econòmic Ara - 28/01/2018	20
Presidents represaliats El Punt Avui - 28/01/2018	21
Winston Churchill ABC Cultural - 27/01/2018	22
Què passarà? Segre Catala - 27/01/2018	23
Fitch mejora el rating de Barcelona, que sube hasta 'A' Expansión Edición Catalunya - 27/01/2018	24
Colau no se'n surt	26

El Punt Avui - 27/01/2018

Els concursos del 3% sumen 175 M€
Ara - 27/01/2018

28

Música • El concierto cierra una minigira de tres días por Palma, Girona y Barcelona, en la que han participado 60 artistas, entre cantantes e instrumentistas • El público barcelonés recibió el 'Requiem' con una gran ovación

La Orquesta Simfònica de les Illes Balears, en el tramo final del concierto. Fotos: C. DOMÈNEC

El barítono Josep-Ramon Olivé y el niño Ferran Quilez, en un momento de sus intervenciones.

Carles Domènec | BARCELONA

La Orquesta Simfònica de les Illes Balears, el Cor Jove de l'Orfeó Català, la soprano Marta Mathéu, el barítono Josep-Ramon Olivé y el niño soprano Ferran Quilez, de la Escolania de Montserrat, cerraron ayer en el Palau de la Música Catalana una gira de tres conciertos en tres días, en los que presentaron el *Réquiem* de Albert Guinovart

La Simfònica interpreta el 'Réquiem' de Guinovart en el Palau de la Música

en Palma, Girona y Barcelona. En total, se han desplazado 60 artistas, entre cantantes e instrumentistas, a las tres capitales. El público barcelonés recibió el *Réquiem*, que el autor ha calificado de «canto a la vida más que a la muerte»,

con una gran ovación. La obra es un encargo del Palau y del Auditori de Girona. Guinovart asegura que «he intentado buscar la belleza en la música, el ejemplo de Mozart es clarísimo, toda su música nos transmite un sentido de belleza,

con independencia del género que afronte». La pieza que se estrena formó parte del tramo final del concierto, que empezó con la *Sinfonía* núm. 2 de Johannes Brahms. En el último ensayo, Pablo Mielgo, director de la Simfònica de les Illes

Balears, destacó a sus músicos que «el espacio del Palau es un lugar emblemático, que van a recordar». Guinovart presenció la prueba de sonido desde la platea, al lado de Marianna Carulla, presidenta del Palau de la Música. El

compositor y pianista barcelonés apuntó que «he querido que la estructura del *Réquiem* siguiera la liturgia de difuntos actual, me ha asesorado el liturgista Jordi Guàrdia y he introducido fragmentos que no se encuentran en otros *réquiems* y que corresponden a la liturgia moderna». El autor descartó el *Agnus Dei*, por la extensión de la obra, que alcanza una hora de duración.

LAS ALMAS SE DIVIERTEN

MÚSICA CRÍTICA

Pere Estelrich i Massutí

PALMA

**Orquestra Simfònica de Balears
i Cor Jove de l'Orfeó Català**

AUDITÒRIUM DE PALMA

★ ★ ★ 1/2

► Solistas vocales. Pablo Mielgo, director.
Obras de Guinovart y Brahms.

Tal como afirmó el propio compositor antes del estreno, el *Réquiem* de Albert Guinovart es una obra llena de vida, nada tétrica ni tenebrosa. Sí tiene algunos momentos en los que los metales pueden parecer indicar que se abren las puertas del Averno, pero son solo breves compases puntuales; el todo, la idea que marca esa partitura para solistas, coro y orquesta, es de optimismo, como si quisiera decirnos que las almas, en el más allá, también tienen derecho a la alegría, a la diversión.

Curiosa forma esa de ver la *Misa de difuntos*. ¿Nueva? Bueno, Brahms en el siglo XIX ya compuso su *Réquiem* alemán pensando en los que se quedan más que en los que se van, pero eran otros tiempos. El siglo XXI tiene otra literatura musical y otra estética. Así que bien podemos decir que con esa partitura, el compositor catalán consigue algo nuevo, indicar que sí hay

vida después de la muerte, y no aburrida. ¿No es ese, por otra parte, el mensaje cristiano?

Pero ¿qué otra cosa podíamos esperar de un compositor que ha firmado las bandas sonoras de teleseries, musicales y películas de éxito? Sí, Guinovart es un todo terreno, y bueno en todos los estilos. Lo ha demostrado sobradamente. Y ahora lo hace una vez más en el campo de la música religiosa. De todas maneras queda una pregunta ¿Qué tiene de religioso su *Réquiem*?

Una observación estética: escuchando ese *Réquiem*, en algunos momentos es obligado pensar en Carl Orf y su *Carmina Burana*.

Tanto la Orquestra Simfònica de Balears, como el Cor Jove de l'Orfeó Català (que dirige Esteve Nabona), como los solistas vocales (la soprano Marta Mathéu, el niño Ferran Quílez y el barítono Josep-Ramón Olivé) estuvieron magníficos. Sin titubeos ni momentos menores. Y algo tuvo que ver en ese buen hacer la dirección de Pablo Mielgo, precisa y atenta. Pensemos que se trataba de un estreno.

Esa partitura de Guinovart (que seguro formará parte del repertorio de algunas otras formaciones) llenó toda la segunda parte del concierto que comentamos. En la primera, la orquesta sola interpretó la *Segunda Sinfonía* de Johannes Brahms. Y aquí la crítica no puede ser tal elogiosa. La versión empezó muy lineal, casi sin acentos, aunque fue de menos a más. En el tercer y cuarto movimientos, surgieron los matices.

ART

Guinovart estrena 'Rèquiem'

La sala Montsalvatge de l'Auditori de Girona va ser ahir al vespre l'escenari del segon concert en què s'escoltava el *Rèquiem* d'Albert Guinovart,

estrenat aquesta setmana a Palma per l'Orquestra Simfònica de les Illes Balears i el Cor Jove de l'Orfeó Català. Amb la soprano Marta Mat-

héu i el baríton Josep-Ramon Olivé com a solistes, el *Rèquiem* de Guinovart també s'interpretarà avui al Palau de la Música. ■ CARLES PALACIO

MÚSICA**El 'Rèquiem' de Guinovart i Forma Antiqua, a Girona**

El *Rèquiem* d'Albert Guinovart, estrenat dijous passat a Palma, sonarà avui a l'Auditori de Girona, interpretat pel Cor Jove de l'Orfeó Català, l'Orquestra Simfònica de les Illes Balears, la soprano Marta Matheu i el baríton Josep Ramon Olivé (20.30 h). Aquest concert té "preu emocional" i, per tant, els assistents poden pagar el que vulguin a la sortida. D'altra banda, demà tindrà lloc al mateix escenari el concert inaugural del cicle Ibercamera, amb Forma Antiqua, que interpretarà obres de Vivaldi i Britten amb instruments històrics (19 h). ■ x.c.

28 Enero, 2018

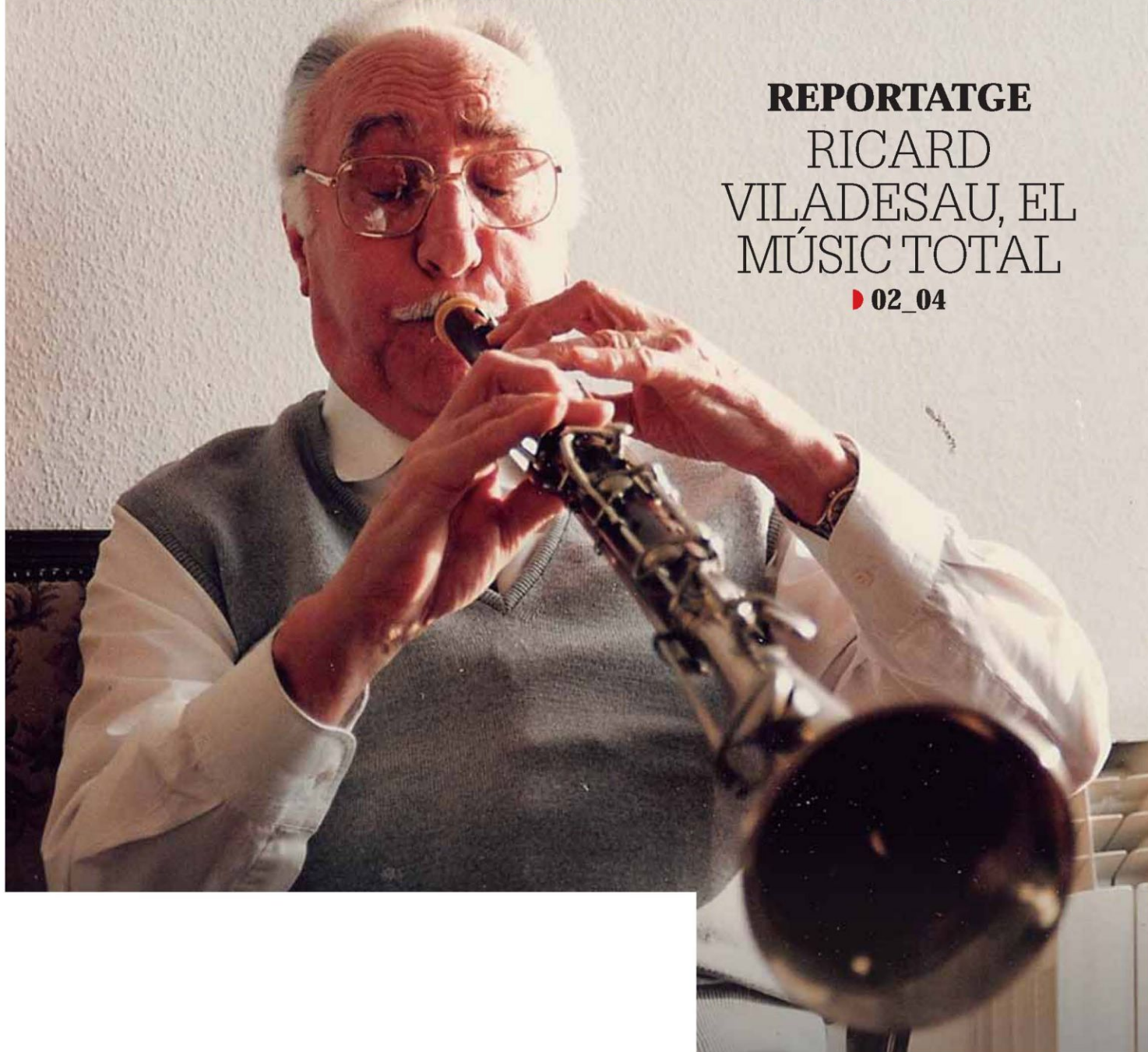
Diari de Girona

▶ 28 de gener de 2018

Dominical

REPORTATGE
RICARD
VILADESAU, EL
MÚSIC TOTAL

▶ 02_04

28 Enero, 2018

02
Diumenge, 28 de gener de 2018
Reportatge
Dominical

TEXT **ALFONS PETIT**

És un dels pocs músics que va destacar com a compositor, com a intèrpret i com a pedagog, i això passa ben poques vegades. No és estrany destacar en dos d'aquests àmbits, però en tots tres és força més difícil de trobar. Eduard Toldrà en seria un altre exemple, però no sovintegen». Francesc Cassú, director de La Principal de la Bisbal, valora amb aquestes paraules l'aportació a la música de Ricard Viladesau Caner, que va excel·lir com a instrumentista de tenora però també com a compositor, sobretot de sardanes, i que a més va desenvolupar una important tasca pedagògica. «Era un músic total», afegeix el periodista Francesc Sánchez Carcassés, comissari de l'Any Viladesau, que aquest 2018 commemorarà el seu centenari: «A més de la seva qualitat com a instrumentista i com a compositor, tenia una gran visió comercial i era molt versàtil: va compondre sardanes de molta qualitat tècnica al costat d'altres que són molt populars a l'hora de ser ballades, però també va crear havaneres, boleros, pasdobles, música religiosa i fins l'himne d'un equip de futbol, el Palafrugell!».

Aquest mes de gener ha fet cent anys que Ricard Viladesau va néixer a Calonge, i ha estat precisament l'Ajuntament d'aquesta localitat, amb la Diputació de Girona, l'encarregat d'organitzar un ampli programa d'activitats que recordarà el músic (que va morir a Barcelona el gener de 2005) durant tot aquest 2018. Va ser a Calonge, de fet, on Viladesau va iniciar la seva carrera musical, encara nen: amb cinc anys, la seva germana, que cantava al cor parroquial, li va donar les seves primeres nocions de música. Als set anys, Viladesau entrava al mateix cor i començava

FOTOS:

- 1. Ricard Viladesau, en una imatge de la seva etapa amb La Principal de la Bisbal (1950-1970).**
- 2. La Principal de la Bisbal a punt per a una audició de Sardanes; Viladesau és el segon per la dreta dels asseguts a la fila de baix.**
- 3. Imatge promocional de La Principal de la Bisbal com a orquestra de ball.**
- 4. Una de les primeres imatges que es conserven de Ricard Viladesau; és el segon per la dreta de la fila de dalt.**
- 5. Ricard Viladesau i altres músics de La Principal de la Bisbal amb Pau Casals, a Perpinyà.**
- 6. Ricard Viladesau tocant la tenora l'any 1946 amb la Caravana, que ell mateix havia fundat el 1943.**

a evidenciar la seva vocació musical. «Va néixer músic a Calonge, que és terra de músics», assegura Sánchez Carcassés, per a qui Viladesau «és un dels genis que surten de tant en tant, la seva musicalitat li sortia de dins des de petit». Malgrat això, aprendria solfeig amb Josep Mercader, tenora amb Rafael Colom i violí amb Josep Gumà, tots ells de Calonge. Sense passar, això sí, per cap conservatori ni cap acadèmia. «He estudiat al conservatori Viladesau, jo mateix ho he fet tot», recorda Sánchez Carcassés que comentava: «La frase demostra com era, un home molt orgullós en tots els sentits de la paraula».

Amb dotze anys, Ricard Viladesau ja tocava el flabiol a La Principal de Calonge, i el 1932 comença a tocar la tenora amb La Principal Calongina. En els anys posteriors (la família ja feia un temps que s'havia traslladat a Palafrugell) formarà part de les cobles Guixols, Antiga Principal de la Bisbal, Principal de Palafrugell i As d'Anglès, fins que el 1943, amb Enric Vilà, funda la Caravana i s'instal·la a Torroella de Montgrí.

En els set anys segü-

28 Enero, 2018

Ricard Viladesau, el músic total

Aquest mes de gener s'han complert cent anys del naixement a Calonge de Ricard Viladesau, l'interpret que Pau Casals va batejar com «El príncep de la tenora» i que a més va destacar com a compositor i com a pedagog

ents, Ricard Viladesau adquiriria fama com a instrumentista de tenora i també com a compositor, no només de sardanes, sinó també de música de ball. Especialment populars van ser en aquell moment els seus boleros *Enamorado del mar* i *El mar y tú*, que es van fer molt coneguts en la veu de Jorge Sepúlveda, un dels cantants més famosos de l'època. També daten d'aquesta època altres cançons com *Gondolero de amor* o *Mi Costa Brava catalana* i alguns pasdobles, entre els quals un de dedicat a Carmen Amaya.

L'any 1950 Ricard Viladesau s'incorpora a La Principal de la Bisbal, la formació amb la qual s'estarà vint anys, fins el 1970, i amb la qual consolidarà el seu prestigi i la seva carrera com a instrumentista i compositor, en aquest cas sobretot de sardanes. El músic es trasllada a viure a la capital del Baix Empordà i obre la seva etapa de maduresa que culminarà el 1970, quan abandona el món de la cobla i s'incorpora com a instrumentista de viola a l'Orquestra Simfònica Ciutat de Barcelona. En aquesta

última fase de la seva carrera es dedicarà també de manera intensa a la docència (feia classes de tenora i tible a la Casa de Cultura de Girona) i a la composició. «Al marge de la seva facilitat innata per a la composició, la música d'alt nivell que va viure a l'OBC li va servir molt en aquesta faceta», assegura Cassú.

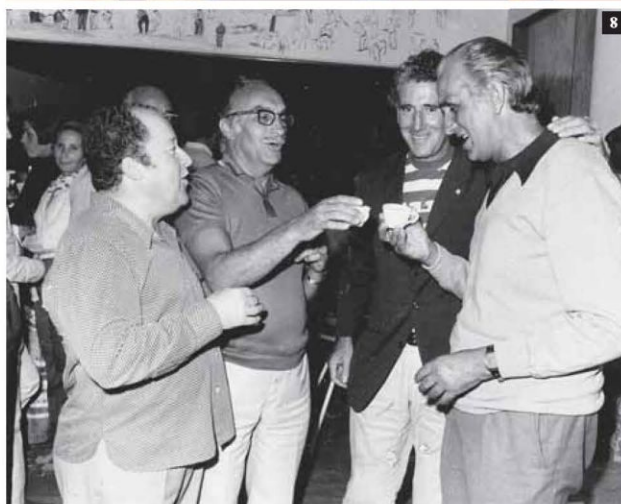
Instal·lat a Barcelona però amb casa a Llafranc, Ricard Viladesau va rebre també en aquesta etapa final de la seva trajectòria reconeixements com la Medalla al Mèrit Musical que atorga l'Obra del Ballet Popular (1990), la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya (1991) i va ser nomenat fill predilecte de Calonge (1997). Va morir el 2005, deixant un llegat de més de 200 sardanes, entre les quals hi ha títols tan emblemàtics com *Girona m'enamora*, *Calongina*, *Sal i pebre*, *Niu d'amor*, *Sa Roncadora*, *Lempordanet*, *El tutut de l'avi*, *Pic, repic i repicó*, *El meu poble*, *El carrilet*, *Esperit calongí*... És autor també, al marge de boleros i pasdobles, d'havaneres com *Gavina bonica* i *Ullets verds*, música per a coral, mú-

sica per a cobla, composicions d'altres estils... «Va fer una cançó de bressol, la música per a un funeral, i fins i tot una vegada li van demanar una cançó per a una núvia en el dia del seu casament i la va compondre», comenta Francesc Sánchez Carcassés per remarcar la versatilitat del músic calongí.

Malgrat aquesta versatilitat, Cassú apunta que l'activitat com a compositor de Viladesau es va centrar sobretot en la música per a cobla, i dins d'aquesta, en la sardana: «Era un gènere que dominava a la perfecció, fins el punt de ser famós guanyador de concursos i per tant tècnicament perfecte, i ser a més un autor interpretadíssim a plaça, amb alguns èxits que estarien al top ten sardanístic, com *Girona m'enamora*, *Festeig*, *Hermínia*, *Bandera d'aplec*... Encara ara a la gent li agrada ballar aquestes peces i encara són al capdamunt al rànquing de programació». Aquesta habilitat en la composició la demostrava fins

CONTINUA A LA PÀGINA 4

28 Enero, 2018

VE DE LA PÀGINA 3

i tot, segons Cassú, en les sardanes obligades: «N'havia fet del dret i del revés amb un coneixement de causa absolut quan parlava del seu instrument, la tenora, però també quan ho feia d'altres, ja fos el fiscorn, la trompeta, el tible, o quan ho feia per a parelles d'instruments... I curiosament, segons sempre va dir, de manera absolutament autodidacte».

De fet, un dels objectius que s'ha marcat Francesc Sánchez Carcassés com a comissari de l'Any Viladesau és donar a conèixer la varietat de registres del músic calongí com a compositor. També en aquesta vessant se centra l'aportació de La Principal de la Bisbal a la commemoració del centenari: «Hem demanat a quatre músics actuals (Alex Cassanyes, Xavi Pendón, Esteve Molero i Francesc Cassú) que elaborin música nova a partir de les composicions de Viladesau», explica el mateix Cassú, que justifica la iniciativa explicant que «La Principal de la Bisbal pràcticament en cada concert interpretem Viladesau, hem gravat discos de sardanes seves, i ens feia gràcia trobar alguna cosa novedosa per homenatjar-lo en el seu centenari». El resultat d'aquest projecte serà enregistrat en un disc i es podrà escoltar en actuacions en directe en indrets clau per a Viladesau com Calonge, Palafrugell, Girona i Barcelona.

Al marge de la seva activitat com a compositor, Ricard Viladesau ha passat a la història de la música com «El príncep de la tenora», segons qualificatiu que li va donar el gran Pau Casals, per a qui La Principal de la Bisbal va actuar a la Catalunya nord. «No es diu massa que si hi havia un príncep és perquè hi havia un rei», apunta Francesc Cassú, que l'identifica: Albert Martí. Per a l'actual director de La Principal de la Bisbal, l'àmbit de la interpretació «està més obert a opinions subjectives, però en tot cas és evident que Viladesau era un músic que estudiava moltíssim, que dominava el seu instrument a la perfecció, amb un so peculiar i extraordinari i una capacitat pulmonar fora del normal i a més tenia un altre aspecte important: era un divo, tenia bona planta, era simpàtic, quan arribava a un lloc la gent se'l mirava...». Cassú afegeix que «per bé i per mal això volia dir que te-

nia un caràcter extraordinàriament fort i contundent, i les deixava anar patim patam». «Tenia una personalitat enorme», postilla Cassú, que en posa un exemple: «En un concert de La Principal de la Bisbal al Palau de la Música, a Barcelona, ell estava fent un solo i se li va petar la canya de la tenora, la qual cosa fa que la interpretació resulti mediocre. Ell, però, va deixar de tocar, va fer aturar la cobla, va apartar l'instrument, va obrir l'estoig, en va treure una canya nova i un tornavís per canviar-la, va collar la nova, i quan ja estava a punt va mirar el flabiolaire i li va dir: 'Xiula nano', i van tornar a començar». Lovació al final de la peça «va ser apoteòsica», explica Cassú, que afegeix que «s'ha de tenir molta personalitat per fer una cosa així, deixar tot un Palau de la Música en silenci durant un minut, o dos, o tres, mentre tu canvies la canya i tothom et mira, públic i músics... I després tornar-hi com si res».

A més, segons Francesc Cassú, Ricard Viladesau, «després d'haver estat vint anys primer tenora de La Principal de la Bisbal, va tenir-la in-

FOTOS:

- 1. Sobre aquestes línies, Ricard Viladesau amb Josep Pla.
- 2. Ricard Viladesau amb la seva tenora, poc després d'haver estat distingit amb la Creu de Sant Jordi de la Generalitat.
- 3. Amb el músic José Luis Ortega Monasterio, compositor d'El meu avi i altres havaneres.
- 4. A la seva casa de Barcelona, envoltat de records de la seva carrera musical.

tel·ligència de saber plegar en plenitud, en un moment àlgid de la seva capacitat, i això li va permetre organitzar ell mateix una sèrie de concerts de comiat que van engrandir el seu nom. Va saber plegar».

Francesc Sánchez Carcassés també destaca la forta personalitat de Viladesau, que va donar origen a moltes anècdotes i que també va influir de manera notable en la seva activitat pedagògica. El comissari de l'Any Viladesau i el director de La Principal de la Bisbal coincideixen a comentar que Viladesau dedicava més o menys temps a l'alumne en funció de la qualitat que aquest demostrava: «Si hi havia un alumne excel·lent, li dedicava molt temps, s'hi mostrava molt interessat, el cuidava, però si veia que la cosa no anava bé, que el noi no era gaire capaç, no perdia el temps, despatxava la classe en poca estona i li preguntava a l'alumne: 'I a casa teva de què fan?' I en funció de la resposta, afegia 'home, és un bon ofici, faries bé de no deixar-lo perdre'...».

De fet, Francesc Sánchez Carcassés assegura que Ricard Viladesau, per la seva manera de fer i de ser, va ser una font inesgotable d'anècdotes. En tot cas, apunta que «era una persona molt orgullosa, i que a més estava molt orgullosa de fer les coses ben fetes, la qual cosa el portava a ser molt perfeccionista. Com a instrumentista de tenora segurament no va tenir competència en la seva època, i durant els vint anys que va estar a La Principal de la Bisbal va ser el gran mite d'aquest instrument. I va saber retirar-se a temps i dedicar-se a un altre tipus de música tocant la viola a l'Orquestra Simfònica Ciutat de Barcelona. Ho va deixar a dalt de tot, la qual cosa demostra que com a músic i com a persona era un home valent, amb força, i més tenint en compte que havia arribat al capdamunt, a ser reconegut per tothom com a gran intèrpret, gran compositor i gran arranjador, sense haver anat mai a cap conservatori, només amb les lliçons que va rebre dels mestres del seu poble».

Francesc Sánchez Carcassés conclou el seu perfil de Ricard Viladesau apuntant que «era un atramuntat que va néixer a Calonge, una persona arauxada, tirada endavant, valenta, exigent amb ell mateix i amb tothom simplement perquè aspirava a fer-ho el millor possible. Va ser tota una figura, un gran personatge».

29 Enero, 2018

MÚSICA El guitarrista presenta su último disco 'Dos partes de mí' el 1 de febrero en Sevilla

La guitarra de Antonio Rey

EL DISCO En este trabajo se siente "más yo" porque hay flamenco, como cuando tocaba con Paco de Lucía, pero también otras músicas universales

Nicolás Salas

SEVILLA

El guitarrista flamenco Antonio Rey presentará su último disco el 1 de febrero en el Teatro Quintero, en el que ha colaborado Richard Bona, cantante, compositor y multiinstrumentista camerunés de jazz y jazz fusión, especializado en el bajo eléctrico. Antonio Rey visitó la redacción de Viva Sevilla.

Diez años después de 'A través de ti' llega este 'Dos partes de mí'. ¿Qué tiene de novedoso este último trabajo?

—Diría que muchas cosas. Teniendo en cuenta que siempre somos noveles, porque siempre estamos aprendiendo, el tiempo te va dando seguridad en ti mismo a la hora de componer. En esa búsqueda constante, el tiempo te hace llegar a decir "éste si soy yo", o al menos estoy más cerca. Como decía Moraíto, que en paz descanse, déjate de rodeos y dispara a la diana. Cuando era más jovencito componía, porque no tenía más remedio, para los discos. Técnicamente podía tocar lo que quisiera, música de Paco de Lucía, de Vicente Amigo, de Manolo Sanlúcar... pero no era yo, estaba en plena búsqueda. En *Dos Partes De Mí* me siento más yo, porque hay flamenco pero también otras músicas universales.

Será presentado en Sevilla con un concierto de guitarra flamenca lleno de matices y colores. ¿Cuáles serán?

—Los matices y colores son esa otra parte de mí, que no es flamenco, pero con la que me siento identificado.

En 2010 colaboró como artista invitado en el grupo de Paco de Lucía. ¿Qué re-

Antonio Rey presentará su último disco el 1 de febrero en el Teatro Quintero. CEDIDA

cuerdos le quedan de esa experiencia?

—Toqué con el maestro Paco en Viena, tuve la suerte de estar en ese concierto. Toqué algunos temas con él, entre ellos el *Entre Dos Aguas*, que para mí fue espectacular. Te diré una cosa desde el corazón. Mientras tocaba con él esta pieza, lloré, se me caían lágrimas como garbanzos, no me lo creía, fue una experiencia inolvidable, ya que era mi sueño desde pequeño.

Siempre se ha rodeado de grandes artistas que participan en sus discos. ¿Cuál ha sido la colaboración más especial?

—Me pones en un compromiso... (risas). Muero con todos ellos y estoy muy agradecido de esas colaboraciones, pero como guitarrista fue muy especial tocar, en un disco mío, con Vicente Amigo, que en este disco le dedico un tema llamado *Ídolo*. Tocar con Vicente fue como tocar con Paco. Vi-

cente canta con la guitarra.

¿Cuál será el recorrido del espectáculo tras la presentación en Sevilla?

—En realidad el disco lleva en la calle siete meses, ya lo he presentado en Japón e Irán. Ahora vengo de hacer una gira por México, que acabó en Cancún, donde tuve la suerte de estar en la casa del maestro Paco de Lucía, vi sus guitarras y donde el tocaba, fue muy especial para mí. Ahora lo presentamos en Sevilla, el día 1, y en el Festival de Jerez, el 23, en las Bodegas de González Byass. Después nos iremos otra vez al extranjero, pasaremos por Alemania, Suiza y otra vez México y Japón. También estaremos en Barcelona, en septiembre, en el Palau de la Música. Esto está cerrado pero hay más cosas que caerán pero aun no puedo decirlo. ■

Lea toda la entrevista en: vivasevilla.es

Sandra Sabatés y El Gran Wyoming reflexionan sobre algunos empresarios acusados en casos de corrupción que quedan impunes, destacando algunos de ellos como ex directivos de Ferrovial en el Caso Palau.

Ofrecer dinero a políticos a cambio de contratos públicos, sale muy barato en nuestro país. Estas semanas todos hemos estado muy pendientes de juicios de casos de corrupción muy mediáticos en los que todo el foco ha estado puesto en los políticos. Poco o nada se ha hablado de unos actores imprescindibles para que se produzcan estas tramas: los empresarios corruptores, que bien sea porque llegan a acuerdos extrajudiciales o bien porque los dilatados tiempos que se manejan en estos procesos hace que sus delitos prescriban, al final, ninguno de ellos entrará en prisión. Sí, amigos, hay un grupo de hombres que acostumbran a conseguir contratos públicos a base de mordidas sin que prácticamente tengan que responder por ello. Para estos empresarios delinquir es como para ti llamar de fijo a fijo: algo que sale gratis. Son... ¡Los intocables! Una película de auténtico cine negro: no por la trama, sino por el dinero que se mueve. Y bien, Sandra, ¿quiénes son los primeros intocables de los que vamos a hablar? Enseguida hablaremos de los empresarios que se han sentado en el banquillo del caso Gürtel, pero vamos a empezar por los del Caso Palau. Los exdirectivos de Ferrovial, Pedro Buenaventura y Juan Elizaga. Aunque la sentencia ha dejado claro que cometieron un delito de tráfico de influencias al pagar a Convergencia Democrática de Cataluña 6,6 millones de euros a cambio de contratos públicos, finalmente han sido absueltos porque su delito ha prescrito. El asunto resulta tan flagrante que la Fiscalía ha recurrido la sentencia al Tribunal Supremo para que los exdirectivos de Ferrovial sean condenados. Pero, sin duda, lo más sorprendente de todo es que las empresas para las que trabajan siguen consiguiendo contratos con la administración pública. Sobornan a políticos con 6,6 millones, y cuando llega el juicio, ¡el delito ha prescrito! Qué buena fortuna. Pero así es la vida de los intocables: tienen tanta suerte que dicen que nunca les ha tocado ni una pipa rancia en un revuelto de frutos secos ni un bebé llorón al lado en el AVE. Yo, en cambio, tengo tan mala suerte que en mi último viaje en tren se me sentó al lado una pipa rancia que no paró de llorar en todo el viaje. Sandra, cuéntanos ¿hay más intocables? Así es. También tenemos que hablar de los nueve empresarios valencianos que participaron en la financiación de la trama Gürtel, entre los que destacan el constructor Enrique Ortiz o Vicente Cotino, sobrino de Juan Cotino, expresidente de las Cortes Valencianas e implicado en múltiples tramas corruptas. Bien, estos nueve directivos han llegado a un pacto con la Fiscalía para no entrar en la cárcel. Un pacto en el que han reconocido que financiaron varias campañas electores del PP con más de un millón de euros. Con esta confesión han conseguido que su sanción consista únicamente en una multa de dos millones de euros, una cantidad que deberán abonar entre todos. ¿Dos millones entre nueve? Eso no es una multa, ¡es un crowdfunding! Además, tal como denuncia Eldiario.es, estos empresarios que financiaron ilegalmente al PP valenciano siguen ganando los mayores concursos de obras públicas. Es el caso de los hermanos Martínez Berna y el empresario Gabriel Batalla que firmaron en 2017 contratos con la Generalitat por 50 millones de euros. Vaya, qué capacidad de olvidar tiene la Generalitat. Pero así es Valencia: la ciudad de las flores, de la luz y del perdón: todos los años indultan a un ninot, y a nueve empresarios. Tampoco parece estarle pasando factura al constructor Enrique Ortiz... haber financiado con 350 mil euros actos electorales del PP en Valencia, ya que, según denuncia Eldiario.es, sigue manteniendo sus contratos de recogida de basuras con la Generalitat. Como recordaréis, Ortiz montó un auténtico imperio en Alicante: era el propietario del 70% del suelo de la ciudad, el dueño del Hércules Club de Fútbol y famoso por las fiestas que organizaba con políticos. Ya en su día el propio Enrique Ortiz reconocía abiertamente que hacer regalos a los políticos era algo habitual. Le hemos regalado a concejales, a empresarios, amigos, a políticos de todos los organismos y de todos los signos políticos. Bueno, es fácil pensar que un constructor que hace regalos a políticos que tienen en su mano adjudicarle obras públicas, espere algo a cambio. Para que lo entendáis: es como cuando le regalas a tu madre una colección de tupperes último modelo: solo tiene sentido si te los devuelve llenos de croquetas. Recordemos que Enrique Ortiz que

► dijous, 25 de gener de 2018

> [Feu clic aquí per veure /escoltar l'alerta](#)

fue durante años el mayor contratista con el ayuntamiento de Alicante, era también amigo íntimo de la ex alcaldesa, Sonia Castedo, que dimitió en 2014 al estar imputada en un caso de corrupción urbanística. Pues bien, Castedo, que nunca ha reconocido su implicación en ninguna trama corrupta, ayer en el juicio del caso Gürtel fue señalada directamente por el ex Secretario General del PP valenciano, Ricardo Costa, que la acusó de haber recibido dinero negro. Sí, es lo que parece, Ricardo Costa acaba de tirar de la manta en sede judicial dejando a Sonia Castedo completamente desprotegida. Es una técnica que en derecho romano se conoce como "tiraе mantorum. Culitum fresqum". Sí, soy un gran erudito del mundo romano: Las acusaciones de Ricardo Costa, a juzgar por su reacción, no han sentado nada bien a la ex alcaldesa de Alicante. Atentos a sus palabras de esta mañana en la Cadena Ser. Eso resulta una demostración de que son miserables porque son mentirosos. El señor Ricardo Costa se había dedicado a repartir dinero. Si eso lo ha hecho, de Alicante se ha olvidado.

► divendres, 26 de gener de

> [Feu clic aquí per veure /escoltar l'alerta](#)

Caso Palau.

Caso Palau el ex tesorero Daniel Osácar y Convergencia Democràtica anuncian que van a recurrir la sentencia a sufrir. Jose semanas más los de los ex presidentes ex presidente del Palau Fèlix Millet y los de su esposa y su hija también los de Jordi Montull y su hija según el tribunal Millet y Montull hicieron frente a importantes gastos particulares enriqueciéndose con fondos de la fundación de la asociación y el Consorcio del Palau Ministerio de Empleo

Caídas de varones ilustres

Gentes que lo fueron todo son ahora simples ciudadanos de a pie que pagan sus desvíos en la cárcel y encarnan la lección moral sobre cómo acaban las grandezas

PEDRO FELIPE GRANADOS
ESCRITOR

Existió en la literatura medieval un tema de relevancia en autores que cultivaron la reflexión moral y de costumbres, consistente en comentar casos en que la adversa Fortuna había derribado de su pedestal a gentes insignes. Uno de sus cultivadores fue el italiano (aunque por entonces Italia no era una nación) Giovanni Boccaccio -S. XIV- en su obra 'De casibus virorum illustrium', 'Caídas de varones ilustres'. Era una literatura ejemplarizante y de advertencia contra la vanidad en las conductas que suele afectar a cargos relevantes del entramado social o a personas que poseen bienes otorgados de forma aleatoria por la naturaleza, como la juventud, la belleza, el vigor físico, la riqueza, la valentía...

La conclusión era que el tiempo todo lo igualaba, poniendo cada cosa en su lugar, y que el devenir de la historia convertía las glorias mundanas en polvo y materia de olvido. Igualmente reflexionaba, a fines del Medievo, el melancólico Jorge Manrique en sus 'Coplas' por medio de un 'ubi sunt': «¿Qué se hizo el rey don Juan, los infantes de Aragón qué se hicieron, qué fue de tanto galán, qué fue de tanta invención como trajeron?», recuerdo, a su vez, de las vanidades terrenas aludidas por el pesimista 'Eclesiastés' en su vituperio de la vanagloria, resumido en la frase 'Vanitas vanitatis et omnia vanitas'. El género se disolvió en uno de los temas literarios más cultivados, el del paso del tiempo y sus efectos sobre el ser humano y sus más altas proyecciones: imperios, estirpes, honras y famas, belleza y dones corporales...

Viene esta reflexión a propósito del espectáculo de la comparecencia ante la justicia de tantos personajes relevantes de la política, la realeza, el empresariado o las finanzas. Qué fue de los Díaz Ferrán, los expresidentes de la Junta de Andalucía, Mario Conde, Bárcenas y Blesa, la entera familia de los Pujol, Urdangarín 'et alii', Rodrigo Rato, Millet... Sobre los más cercanos a nosotros en empresas, ayuntamientos, diputaciones y parlamentos podría escribirse un tratado con millares de páginas.

Pero, al contrario de las reflexiones clásicas, que suelen ser añorantes, desencantadas, y se complacen en la melancolía y la resignación, proponiendo como antídoto la sabiduría moral como lección de experiencia, pueden imaginarse nuevos caminos en los que no quepa esa resignación, aunque quizá sí la remembranza para no repetir idénticos errores. Es posible que no hayamos avanzado desde entonces en los comportamientos y ética pú-

blicos (las tecnologías y la ciencia son otra cosa. Nos hacen sabios y poderosos, aunque no han logrado redimirnos de la ignominia moral).

Sería bueno que el género fuera recuperado, aunque algo de sus efectos y sus lecciones continúa recogiendo en periódicos y libros. Los tiempos son propicios para ello, porque el ejemplo de los antiguos sigue vigente, aunque parezca que nadie quiere tomarlos como paradigma de tantos casos lamentables, dado que continúan repitiéndose a diario y parecen ser, más que la excepción, una regla de comportamiento, especialmente en los ámbitos de la política y el poder.

Un caso por antonomasia es el del 'clan Pujol'. Elevado el cabeza de familia, Jordi, a las cumbres del poder político y la dignidad social, compareció ante la justicia para dar explicaciones sobre una fortuna posiblemente amasada por medios ilícitos. El 'Molt Honorable', a quien el inolvidable, a fuer de olvidado, Josep Pla calificó despectivamente como 'milhomes', milhombres, fue desposeído de sus honores y sometido al escrutinio de las leyes. Retiradas las distinciones en calles y plazas, revocados los nombramientos y dignidades concedidas por diputaciones y ayuntamientos, ha pasado de ser el padre protector y salvífico de toda una sociedad a pasear su figura patética por los corredores de la crónica negra de la corrupción.

El 'caso Rato' es otro de brutal caída desde las alturas de la pirámide social, no solo nacional sino de ámbito planetario (fue presidente del FMI, ministro de Economía y otros cargos de relumbrón). Vengamos a otras glorias mundanas: en el Vaticano existe el caso insólito de un Papa en ejercicio y otro jubilado, en excedencia. En España ocurre igual con Felipe VI y su padre. Existen presidentes de Gobierno que tras abandonar su alta magistratura andan ocupando provechosas sinecuras, aunque a veces sus actividades y sus declaraciones públicas echen ceno sobre su trayectoria ética. Félix Millet, prohombre de la burguesía catalana y valdador de Convergencia Democrática de Cataluña (CDC), acaba de ser condenado a varios años de prisión ('caso Palau'). Gentes que lo fueron todo son ahora simples ciudadanos de a pie que pagan sus desvíos en la cárcel y encarnan la lección moral sobre cómo acaban las grandezas, mostrando un desolador panorama de inmundicias.

Tiempos propicios para la reflexión ética, que nos recuerda que no somos nada frente a los envites del tiempo veloz, la adversa Fortuna y el destino incierto.

La mirada des de Barcelona

PER **JOSEP MARIA GIRONA**
@JosepMGirona1

UN PÀRQUING, 25 CÈNTIMS I EL 3% QÜESTIONS QUE NO ES RESOLEN NI NEGANT LA SEVA EXISTÈNCIA NI FUGINT ENDAVANT

Periodista

Nascut a Alcover, **Girona** ha estat sempre vinculat a la SER. Va començar a Ràdio Reus, on va ser redactor, cap dels serveis informatius i director. Actualment és director de la SER a Catalunya.

L'any que comença pot fer bo el passat. Un pàrquing de superfície a l'estació de l'AVE del Camp de Tarragona és una necessitat, apujar el preu del transport públic, un perill electoral i el 3% no va ser una 'maragallada'

La nit de Cap d'Any vaig brindar perquè 2018 fos una mica menys dolent que el que ha estat el seu antecessor. Ara que tan de moda estan els banys de realisme, no em va semblar agosarat el prec, però vistes les coses amb què m'he anat trobant aquests primers dies de gener, no descarto (ja em perdonaran el meu escepticisme) que l'any que comença pugui fer bo el passat.

Arribo a l'estació de Camp de Tarragona per agafar l'Avant cap a Barcelona i els meus ulls queden sobtats per una imatge pròpia de pel·lícules violentes en què el protagonista arrasa tot allò que li surt pel davant. Una desena de cotxes aparcats a la vorera de la carretera d'accés resten calcinats a l'espera que els seus propietaris tornin de viatge i es trobin amb el dantesco espectacle i amb el complicat problema de saber qui pagarà la festa. I, més enllà de conèixer les causes del sinistre, que suposo deuen restar a l'espera de la investigació policial i judicial, penso en la necessitat urgent que té aquesta estació de disposar d'un pàrquing de superfície a un preu més raonable que el ja existent per tal que els usuaris del tren puguin agafar-lo sense patir pel que es trobaran a la tornada i, de pas, tots plegats ens estalviem la imatge de cotxes aparcats al voltant de la calçada, fora de l'asfalt, sense ordre ni concert, gens pròpia de l'accés a unes instal·lacions que diuen donar cabuda a l'Alta Velocitat.

L'arribada a Barcelona no va ser millor i els efectes relaxants i narcòtics d'uns quants dies de festa que m'havien fet oblidar la decisió de l'Autoritat del Trans-

port Metropolità (ATM) d'apujar el preu de la T-10, presa abans de Nadal, es van dissipar de cop en veure a la pantalla de la màquina l'increment anunciat de 25 cèntims, un 2,5% més del que es pagava fins ara. Amb aquesta decisió, que afecta la targeta de viatge més utilitzada a la regió metropolitana de Barcelona, qui més ha rebut és l'alcalde, amb dificultats per aprovar el pressupost i a només un any i mig de les eleccions municipals.

En canvi s'ha parlat poc del fet que a l'ATM qui té la majoria del 51% és la Generalitat i que, amb l'aplicació de l'article 155 de la Constitució, qui ara la controla és l'Estat que, segons ha denunciat Ada Colau a les darreres setmanes, és qui menys recursos ha aportat en els últims anys al sistema de transport.

La imatge de cotxes aparcats fora de l'asfalt no és pròpia de l'accés a unes instal·lacions que diuen donar cabuda a l'Alta Velocitat

La denúncia de Maragall va ser un altre atac de realisme frenat per l'amenaça de Mas de retirar el suport al projecte d'Estatut

Els trasbalsos d'un dia qualsevol de començaments d'any no s'acaben aquí perquè en el mateix moment que reflexiono sobre això és quan el Tribunal del

cas Palau de la Música condemna a diferents penes de presó els Millet, Montull i Osàcar i reclama 6,6 milions d'euros a Convergència Democràtica de Catalunya (CDC).

Això passa uns dies després de l'anunci d'Artur Mas d'abandonar la presidència del PDeCAT, formació política fundada a partir de les cendres de CDC i la base sobre la qual es va construir la candidatura electoral Junts per Catalunya de Carles Puigdemont per a les eleccions del 21 de desembre.

O caixa o faixa

És aleshores quan recordo que la denúncia pública per les mossegades del 3% feta al Parlament de Catalunya per l'aleshores president de la Generalitat, Pasqual Maragall, de la qual ara es compleixen tretze anys, no va ser cap 'maragallada'. Més aviat es tractava d'un altre atac de realisme només frenat per l'amenaça d'Artur Mas de retirar el seu suport al nou projecte d'Estatut d'Autonomia. O caixa o faixa.

Un pàrquing, 25 cèntims i el 3%. Tres exemples, només tres; però n'hi podrien haver més. De fet, demà dimarts, sense anar més lluny, tornarem a estar pendents del que pugui passar al Parlament de Catalunya amb diputats presencials, d'altres empresonats i sense tenir-ne clar el desenllaç, massa mediatitzat per altres poders.

Velles qüestions que apareixen a l'atzar un dia qualsevol de començaments d'any per recordar-nos, punyeteres com són, que els problemes, alguns enquistats, no es resolen ni negant la seva existència ni fugint endavant com si res hagués passat, ni amb un simple canvi de full al calendari.

Cerco a CDC por las comisiones irregulares

POR MUCHAS metamorfosis que la antigua Convergència Democràtica de Catalunya pretenda hacer siempre llevará consigo la sospecha de la corrupción. El principal efecto de la sentencia por el desvío de fondos de la constructora Ferrovial hacia el partido a través de los ex responsables del Palau de la Música es marcar a la formación nacionalista como el símbolo catalán de una forma de financiarse a través de la contratación pública, que se aleja lo más posible del servicio público. Si a esta verdad judicial, tal y como son las sentencias, se le suma la confesión de su fundador y

ex presidente Jordi Pujol de que tuvo dinero en Andorra mientras ocupaba el máximo cargo representativo de Cataluña, la imagen de Convergència no sólo dañará a esta formación, reducida a su mínima expresión, sino que también empaña a su sucesora y cualquier candidatura que incluya recursos del partido. Las sospechas de la Guardia Civil sobre el millón de euros que recibió presuntamente en comisiones CDC a cambio de adjudicaciones públicas entre 2008 y 2013 coincide con el principal cambio del partido en los últimos años: la conversión independentista.

29 Enero, 2018

Cifran en un millón de euros las mordidas a CDC en el 'caso 3%'

La Guardia Civil apunta a las fundaciones de Convergència y a Òmnium por las donaciones

GERMÁN GONZÁLEZ BARCELONA

La investigación por la financiación irregular de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) a partir del supuesto pago de comisiones a cambio de adjudicar obra pública se va clarificando. Un informe de la Guardia Civil aportado al Juzgado de Instrucción número 1 de El Vendrell cuantifica en 1.040.800 euros las presuntas *mordidas* al partido entre 2008 y 2013, ya que han cruzado las donaciones realizadas a las fundaciones vinculadas a CDC, CatDem y Forum Barcelona, así como a la fundación privada Òmnium.

Los investigadores han estudiado 24 expedientes de obras y servicios públicos de diferentes administraciones con un presupuesto de licitación de 218 millones de euros y con un precio total de adjudicación de 175 millones, teniendo en cuenta modificaciones de proyectos y prórrogas.

La Guardia Civil detalla que las donaciones a CatDem, Forum Barcelona y Òmnium entre 2008 y 2013 fueron de 10,3 millones de euros y recuerda que estas organizaciones presuntamente «se han gestionado bajo el principio de caja única» por Convergència. Además, desglosan el dinero declarado a Hacienda por las fundaciones afines a CDC en este periodo de tiempo, en concreto CatDem 6,9 millones de euros y Forum Barcelona 3,2 millones.

En el caso de la fundación privada Òmnium, los investigadores señalan que entre 2008 y 2009 les donaron 168.000 euros «entre los que merecen especial significación los 40.000 realizados por Javier Millet Tusell», hermano del ex presidente del Palau de la Música Fèlix Millet, que fue condenado hace unas semanas por recibir pagos de las comisiones irregulares que Ferrovial enviaba a CDC a través de la institución cultural.

El informe señala que, en esos dos años, Òmnium también recibió 20.000 euros de la constructora Tey-

El líder de Òmnium Cultural, Jordi Cuixart, antes de declarar en la Audiencia Nacional el pasado 6 de octubre. ANTONIO HEREDIA

co, investigada en el procedimiento del 3%, y 20.000 más de su sociedad Bluegreen Village. Estas empresas pertenecían a la familia Sumarroca cuyo patriarca, Carles Sumarroca,

fue uno de los fundadores de CDC. En la causa consta que entre 2008 y 2014 Teyco ingresó casi 370.000 euros a CatDem y Forum Barcelona.

«Las donaciones que con motivo

de las pesquisas realizadas han podido ser vinculadas por la instrucción policial a estos expedientes, que constituyen una parte sobre el total de licitaciones en fase de investiga-

ción, ascienden a 1.040.800 euros. Además, existe otro tipo de pagos que no se encuentran tasados económicamente vinculados a estas adjudicaciones como entradas a partidos de fútbol, viajes, alojamientos de hotel y organización de otros eventos como cacerías», señala el informe.

El juzgado también insta a las partes a que se posicionen sobre la inhibición pedida por la Fiscalía para que la causa por la presunta financiación irregular de CDC se siga investigando en la Audiencia Nacional. En su escrito entregado al juez, el fiscal José Grinda considera que «la sobresaliente cantidad de millones de euros de concursos amañados» obliga a que este tribunal asuma este procedimiento por «la grave repercusión en la economía nacional» y «la grave alteración en el mercado y en la competencia empresarial».

Además, el Ministerio Público detalla que en la causa hay más de 70 investigados, lo que es una muestra de su complejidad, y porque el per-

Òmnium recibió dinero del hermano de Millet, condenado en el 'caso Palau'

La organización secesionista también obtuvo fondos de la familia Sumarroca

juicio generado afecta a administraciones de diversas provincias.

El fiscal también recuerda que otra de las razones para pedir la inhibición son las «dificultades» surgidas durante la instrucción de la causa para designar peritos de la Intervención General y por las «presiones» que han recibido los designados por el juzgado para hacer estas valoraciones. En este sentido el fiscal destaca, igual que el juez, «las presiones recibidas por las peritas designadas para analizar concursos bajo sospecha» desde la Dirección General de Administración Local, de la Consejería de Gobernación de la Generalitat.

MEMÒRIA HISTÒRICA

Opinió

RUBÉN JUSTE
SOCIÒLEG I
ESCRITOR

Com a mínim hi ha tres accepcions del terme *franquisme*: una primera, un conjunt de noms, expressions i maneres de pensar i d'actuar amb les quals s'identifica un grup (franquistes); una segona, els descendents directes de la família Franco; i una tercera, menys explorada i no al·ludida, que relaciona el franquisme amb un conjunt social relacionat entre si, el poder del qual es fonamenta en la proximitat i el contacte amb les màximes autoritats de l'Estat. No només aquelles que envoltaven el poder des del 1939 fins a la mort de Franco, sinó també els governs de la monarquia preconstitucional de Joan Carles I, des del 1975 fins al 1977.

En aquest sentit, aparells de l'Estat com el judicial o el militar han sigut assenyalats com a "franquistes", mentre el poder econòmic es mantenia en un segon pla. Els Del Pino Calvo-Sotelo, Villar Mir o Revoredo, entre les 10 fortunes més grans, queden fora de l'ombra de la sospita, tot i el seu patrimoni resultant i el seu poder, equivalent a una dècima part del PIB espanyol, i malgrat les connexions amb les trames de corrupció política.

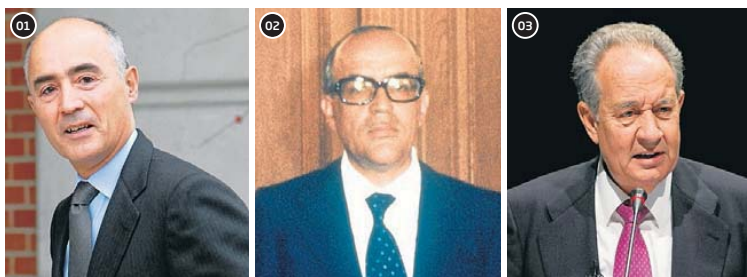
De Ferrovia a Prosegur

A la família Gut-Revoredo se la coneix pels seus furgons blindats de Prosegur, però també per l'omnipresència dels seus vigilants en aeroports, metros, ministeris, bancs, etc. La seva història oficial es remunta al 1976, quan l'argentinès Herberto Juan Gut Beltram funda l'empresa. Entre els seus accionistes hi havia la Banca March i el Banc de Madrid. El 1982 Rafael Arias Salgado entra a la presidència de l'empresa, procedent del nucli dur d'Adolfo Suárez i l'UCD, per passar després a ser ministre del Partit Popular en l'era Aznar. Avui l'empresa té com a apoderat el net del rei Joan Carles, Pedro de Borbón. Prosegur té presència en 15 països i una plantilla de 168.000 treballadors, que inclou des de la Moncloa fins a la prefectura dels Mossos d'Esquadra.

Els Del Pino Calvo-Sotelo han sigut esquitxats pel cas Palau, ja que afecta pagaments de la seva empresa familiar, Ferrovia, a Convergència Democràtica de Catalunya. L'empresa va ser fundada el 1952 per Rafael del Pino, conjuntament amb el seu cunyat i posterior president del govern espanyol, Leopoldo Calvo-Sotelo. També per prohoms del franquisme com José María López de Letona, ministre d'Indústria amb Franco. En aquesta empresa es va formar el governador del Banc d'Espanya durant l'etapa de Felipe González, Mariano Rubio. Avui és l'empresa d'infraestructures amb més projecció exterior, amb 96.000 empleats i presència en més de 15 països. Els seus tentacles toquen autopistes, càterings, infraestructures o el telèfon 010 de l'Ajuntament de Madrid.

El marquès Villar Mir ha passat de puntetes per d'un règim a l'altre, amb una fortuna que ha pogut triplicar du-

La gènesi del poder econòmic

01. Rafael del Pino. 02. Leopoldo Calvo-Sotelo. 03. Juan Miguel Villar Mir, president d'OHL. 04. Rafael Arias Salgado. 05. José María López de Letona. 06. Mariano Rubio. EFE

rant la crisi econòmica. Recentment es detallava l'origen del seu empori, l'empresa d'infraestructures i serveis OHL. Segons un informe de la UDEF, un terç de la facturació d'OHL entre el 2002 i el 2009 procedia d'adjudicacions de comunitats governades pel PP i el seu nom apareix en els papers de Bárcenas com a donant del PP, també en el cas Lezo (Madrid) o en el de Son Espases (Mallorca). Els seus primers passos van ser esborrats: des del seu pas com a alt càrrec en ministeris franquistes (Obres Públiques i Treball) i ministre d'Hisenda fins a vicepresident econòmic del govern preconstitucional d'Arias Navarro. Als anys 80 va comprar per una pesseta Obrascon, i als 90 Huarte a canvi d'un préstec de 10.000 milions de l'ICO. El 2011 el rei Joan Carles el va premiar amb la concessió del títol de marquès de Villar Mir, el mateix any en què declarava que era "urgentíssima" una reforma laboral.

Juntament amb aquest grup situat entre les deu grans fortunes hi ha cognoms com els Daurella, propietaris de l'embotelladora de Coca-Cola gràcies a la intermediació del règim, que va concedir al pròcer la "medalla al mèrit en el treball". Altres coneguts són els Samaranch, que salten del règim al màxim lloc a La Caixa o Ercros, o els Primo de Rivera, que avui tenen un dels seus descendents com a accionista d'El País i anterior gestor d'Amber. En el mateix àmbit, la família Lara,

"La democràcia és més que urnes. Amb Franco hi havia pau i urnes, però no hi havia democràcia"

Twitter, 28.10.2017

L'exlíder d'UPyD,
Rosa Díez

fundadora del Grupo Planeta (1949) i propietària d'Atresmedia (Antena 3 i La Sexta), va passar de ser l'editorial que despuntava amb els llibres de Josep Maria Gironella sobre la Guerra Civil a ser coneguda com una de les dues famílies que controlen els dos emporis de comunicació a Espanya, juntament amb els Polanco. Un dels seus màxims directius, Maurici Casals, apareix vinculat a l'operació Hanta i al testaferró d'Ignacio González. En aquest context es poden englobar els fets següents: que la Falange es querrelli contra el jutge Garzón per investigar els crims del franquisme i que la querella sigui admesa a tràmit; que ofendre Carrero Blanco sigui delictiu, o que el canvi de nom dels carrers tingui l'oposició dels grans mitjans.

Hi ha un nucli del poder econòmic fortament vinculat al període de la Transició, associat al poder polític i amb una vocació política clara, que es manifesta en una capacitat d'impulsar reformes del mercat laboral que els afavoreixin. Una generació que va viure i va créixer amb una idea de "mercat" poc democràtica.

AUTOR D'IBEX 35. UNA HISTÒRIA HERÈTICA DEL PODER EN ESPAÑA

28 Enero, 2018

#CATALUNYALLIBERTAT

Presidents represaliats

ATACS • Nou dels últims onze presidents catalans han estat destituïts per l'Estat, exiliats, empresonats, executats o condemnats per defensar el dret a decidir **CASOS** • Des de Prat de la Riba, que va anar a la presó quan era director de 'La Veu de Catalunya', passant per l'afusellament de Companys, l'exili d'Irla o Tarradellas fins arribar a Mas, condemnat pel 9-N, i Puigdemont

Marc Bataller
BARCELONA

Carles Puigdemont, durant la conferència que va fer dilluns a Copenhaguen, va denunciar la situació d'ofec polític que històricament viu Catalunya. "El problema fonamental és que Espanya no reconeix Catalunya com un subjecte polític. No som més que una província. La Generalitat va ser creada el 1359. L'autogovern de Catalunya no neix a la Constitució espanyola. El precedeixen més de 600 anys. Durant els últims 100 anys, 9 dels 11 presidents de la Generalitat han estat destituïts, exiliats, empresonats o executats", va sentenciar.

Enric Prat de la Riba

■ Prat de la Riba va ser president de la Diputació de Barcelona (1907-1914) i va impulsar la Mancomunitat de Catalunya, de què va ser el primer president, el 6 d'abril del 1914, fins a la seva mort, l'agost del 1917. L'any 1902, però, quan era director de *La Veu de Catalunya*, va ser empresonat arran de la reproducció d'un article del diari *L'Indépendant* sobre els vinyataires rossellonesos. La temàtica era aparentment innocent, però, dies abans, s'havia declarat l'estat de guerra per una vaga general i la jurisdicció ordinària havia estat substituïda per la militar. En el text hi havia una frase en què es deia que els separatistes de la Catalunya Nord es podien unir als del Principat i això va ser suficient per castigar Prat de la Riba i el diari, que era l'òrgan de la Lliga Regionalista. De la Riba va estar cinc dies a la presó, però la seva detenció va desfermar una onada de solidaritat notable.

Josep Puig i Cadafalch

■ Diputat a l'Ajuntament de Barcelona i també a les Corts espanyoles, va ser el substitut de Prat de la Riba al capdavant de la Mancomunitat, l'any 1917. Amb l'arribada de la dictadura de Primo de Rivera, a finals del 1923, va haver de marxar a l'Estat francès —la institució va ser dissolta el 1925. Després de la Guerra Civil, també es va haver d'exiliar quatre anys a la Catalunya Nord.

Francesc Macià

■ L'any 1923, amb el cop d'estat de Primo de Rivera, es va refugiar a Perpinyà i sota el paraigua d'Estat Català va anar intentant accions in-

A dalt a l'esquerra, Enric Prat de la Riba. Al costat, Companys empresonat pels fets d'Octubre. A sota, Irla, a l'exili, i, darrere seu, Tarradellas. I Mas, durant el judici del 9-N ■ EL PUNT AVUI

2
presidents dels últims 11 no han estat represaliats: Pasqual Maragall i José Montilla.

surreccionals contra l'Estat espanyol. L'episodi més conegut són els fets de Prats de Molló, un pla per intentar reconquerir Catalunya des de l'Estat francès i declarar la República, que va acabar fracassant. Macià va ser detingut i va entrar en presó preventiva. El judici es va celebrar a l'Estat francès i va ser condemnat a dos mesos de presó, però com que ja els havia complert va quedar en llibertat. Va haver de pagar una multa de 100 francs i va ser expulsat del país. Llavors, es va refugiar a Brussel·les i també va anar a internacionalitzar la causa catalana al continent americà. El 1931, va poder tornar a Catalunya i va ser president de la Generalitat entre el 1931 i el 1933.

Lluís Companys

■ És el cas més flagrant de tots. El 1934, ell, com a president, i tot el seu govern van ser empresonats pels fets d'Octubre en proclamar l'Estat Català de la República Federal Espanyola. Va estar entre reixes fins al 1936 i durant tota la Guerra Civil va tornar a presidir la Generalitat. El gener del 1939, va marxar a l'exili, però un any més tard va ser detingut a la localitat francesa de La Baule-les-Pins. El 15 d'octubre del 1940, va ser afusellat al castell de Montjuïc.

Josep Irla

■ Va ser president del Parlament en plena Guerra Civil i el 1939, com la resta d'autoritats catalanes, va

haver d'exiliar-se. Amb l'assassinat de Companys, va esdevenir president de la Generalitat en aplicació de l'Estatut i va passar tota la seva vida fora de Catalunya. Va morir als 81 anys a la Provença.

Josep Tarradellas

■ Durant la Guerra Civil, va ocupar diversos càrrecs a la Generalitat i el 1939 es va exiliar. El 1954, Josep Irla, que estava molt malalt, va cedir-li el relleu i Tarradellas es va convertir en president a l'exili. Va retornar a Barcelona l'any 1977 enmig d'una multitud i va ocupar el càrrec fins al 1980.

Jordi Pujol

■ President de la Generalitat entre el 1980 i el 2003, durant la dictadura es va caracteritzar per la seva lluita antifranquista. El 22 de maig del 1960, va ser detingut i condemnat a set anys de presó per la seva relació amb els detes del Palau de la Música —un concert d'homenatge a Joan Maragall, que es va convertir en un acte d'afirmació nacional— i per la redacció del fullet *Us presentem el general Franco*. Finalment, Pujol va estar a la presó dos anys i mig.

Artur Mas

■ La consulta del 9-N va portar-lo al banc dels acusats, amb l'exvicepresidenta, Joana Ortega, i l'exconsellera Irene Rigau. Tots tres van acabar condemnats. Mas, que va ser president entre el 2010 i el 2016, va ser castigat amb una inhabilitació de dos anys per a càrrecs públics. Per aquest mateix procés del 9-N, el Tribunal de Comptes li va imposar una fiança de 5,2 milions d'euros i li ha embargat la casa. Recentment, el jutge Llarena l'ha inclòs com a investigat en la peça judicial oberta per un delictes de rebel·lió per la declaració d'independència.

Carles Puigdemont

■ L'article 155 va fulminar-lo com a president i una part del govern va acabar entre reixes —encara hi són el vicepresident Junqueras i el conseller d'Interior, Joaquim Forn. Puigdemont es va exiliar a Bèlgica, amb els consellers Puig, Comín, Serret i Ponsatí, i va aconseguir que la justícia belga retirés l'euroordre de detenció. Puigdemont, però, no pot tornar a l'Estat espanyol, on encara continua vigent. Ara, es troba immers en una nova batalla legal per tornar a ser president. ■

POSDATAS

Winston Churchill

ANDRÉS
AMORÓS

Además de una excelente película, *El instante más oscuro* encierra una lección muy clara. (Lo han señalado ya, en las páginas de ABC, Ramón Pérez-Maura y Hermann Tertsch). Según Churchill, para defender a la patria, en un momento muy difícil, hace falta, ante todo, una cosa: «Coraje». Además de vergonzoso, renunciar a la lucha suele ser inútil. Lo expresó Churchill con frases brillantes. Le dijo a Chamberlain: «Se te ofreció poder elegir entre la deshonra y la guerra: elegiste la deshonra y también tendrás la guerra». Insistió, otra vez: «Si uno no quiere luchar por el bien, cuando puede ganar fácilmente, es posible que tenga que luchar cuando ya no tenga ninguna esperanza de ganar». ¿Le regalará alguien la película a Mariano Rajoy y Soraya Sáenz de Santamaría?

TOCAR DE OÍDO. Daniel Barenboim ha iniciado en Madrid su gira, dedicada a Debussy, en su centenario: un extraordinario concierto. A nuestro compañero Julio Bravo, dijo el gran pianista algo muy sensato, que no podía opinar sobre el independentismo catalán: «No tengo suficiente conocimiento para expresar una opinión». Pero eso no le impidió tirarse a la piscina, antes de comprobar si tenía agua: «Lo único que veo es que fue un desastre cómo se manejó todo, hubo una violencia innecesaria». Son los riesgos de tocar de oído, sin conocer la partitura. También demuestra que no es lo mismo tocar muy bien el piano que tener opiniones políticas dignas de respeto. Y, de paso, confirma el fracaso de la política informativa internacional del Gobierno español.

TRISTE PALAU. El Palau de la Música es una de las más admirables instituciones culturales catalanas: por su bellísima sala modernista, por su coro, por su Historia. Esa imagen se ha venido abajo, ahora, ante la comprobación de varios delitos. ¿Cómo se ha podido llegar a esto? Por creer que la etiqueta de catalanismo garantizaba la impunidad. Una anécdota: el menú de su restaurante, construido gracias al dinero del Ministerio de Cultura, estaba sólo en catalán e inglés, excluyendo el castellano. Así han ido muchas cosas en Cataluña en los últimos años.

JORGE SOLER VENT DE PONENT

Què passarà?

LA PREGUNTA que ens planteja la gent aquests dies és què passarà al Parlament. Hauríem de tenir una sessió d'investidura conforme a les lleis i al reglament del Parlament, però la decisió de Torrent de proposar com a candidat Puigdemont significa allargar el que ens ha portat a l'actual fractura institucional, econòmica i social. Puigdemont s'ha convertit en el *showman* del procés. No pot oferir cap altra cosa que no sigui espectacle i ho fa cada dia en format de telenovel·la degradant la imatge de Catalunya. Què dirà avui? Quina serà l'escena de demà? El seu temps ha passat i ha d'assumir-ho.

I al despropòsit també s'afegeix el PP, que l'ha pres amb Cs. El seu fracàs electoral a Catalunya i les últimes enquestes nacionals han fet que cada vegada el seu to sigui més incompreensible. Atacar Cs té poc sentit per a gran part d'espanyols que veuen en el nostre projecte de centre una alternativa realista a la situació actual. Per la seua part, el ministre Zoido, després d'una fracassada gestió l'1-O i que es gastessin diners de tots en un acte il·legal, novament promet coses de

les formes més estranyes, com dissenyar un dispositiu policial per escorcollar els maleters dels cotxes perquè Puigdemont no entri a Catalunya. En fi. I, al seu torn, surt el President Rajoy, aquell que mai no sap res quan es tracta de corrupció, i no fa gens ni mica d'autocrítica pels seus resultats electorals. Doncs miri vostè, potser haurien de reconèixer i assumir part de la seua responsabilitat en molts dels problemes.

El PP hauria d'explicar que el que realment volen són els diners de la subvenció per tenir grup, i seguir enviant Albiol com a senador designat per col·locar-lo allà durant un temps. Al Senat encara tenen una senadora imputada que no dimiteix, quan s'hi van comprometre, a la lluita contra la corrupció i a realitzar reformes i no assumeixen cap responsabilitat pels casos de corrupció del seu partit. Aquí cal assegurar que els diners robats per Convergència en el *cas Palau* es tornin. Les subvencions electorals de CDC rebudes per JxCat han de servir per pagar la multa a Convergència, que igual com fa Rajoy, sempre arrossegueu els peus per no eradicar la corrupció.

Expansión Edición
Catalunya

27 Enero, 2018

PAÍS: España

PÁGINAS: 1,9

TARIFA: 2259 €

ÁREA: 494 CM² - 46%

FRECUENCIA: Lunes a sábados

O.J.D.: 5340

E.G.M.: 25000

SECCIÓN: PORTADA

Fitch mejora el rating
de Barcelona, que sube
hasta 'A-' **P9**

Fitch mejora el rating de Barcelona, que queda en 'A-'

FINANZAS LOCALES/ La agencia eleva la solvencia del consistorio, que aprobará los Presupuestos el próximo viernes mediante una moción de confianza.

D. Casals. Barcelona

La agencia de calificación Fitch mejoró este jueves el rating del Ayuntamiento de Barcelona, que pasa de un grado medio inferior (BBB+) a uno superior (A-). Esta noticia permite a la alcaldesa, Ada Colau, compensar el mal sabor de boca que le ha dejado el *no* del PSC a su proyecto de Presupuestos, que volverán a ser debatidos de nuevo por el pleno el próximo viernes. En esta ocasión, Colau se someterá por segunda ocasión consecutiva a una moción de confianza, una fórmula que permite la legislación vigente y que le permitirá sacar adelante las cuentas de este año.

El incremento coincide con la mejora que Fitch otorgó recientemente a la calificación crediticia del Reino de España, a quien puntuó también con A-. Según la agencia, el

La alcaldesa, Ada Colau, presidiendo el pleno municipal, ayer.

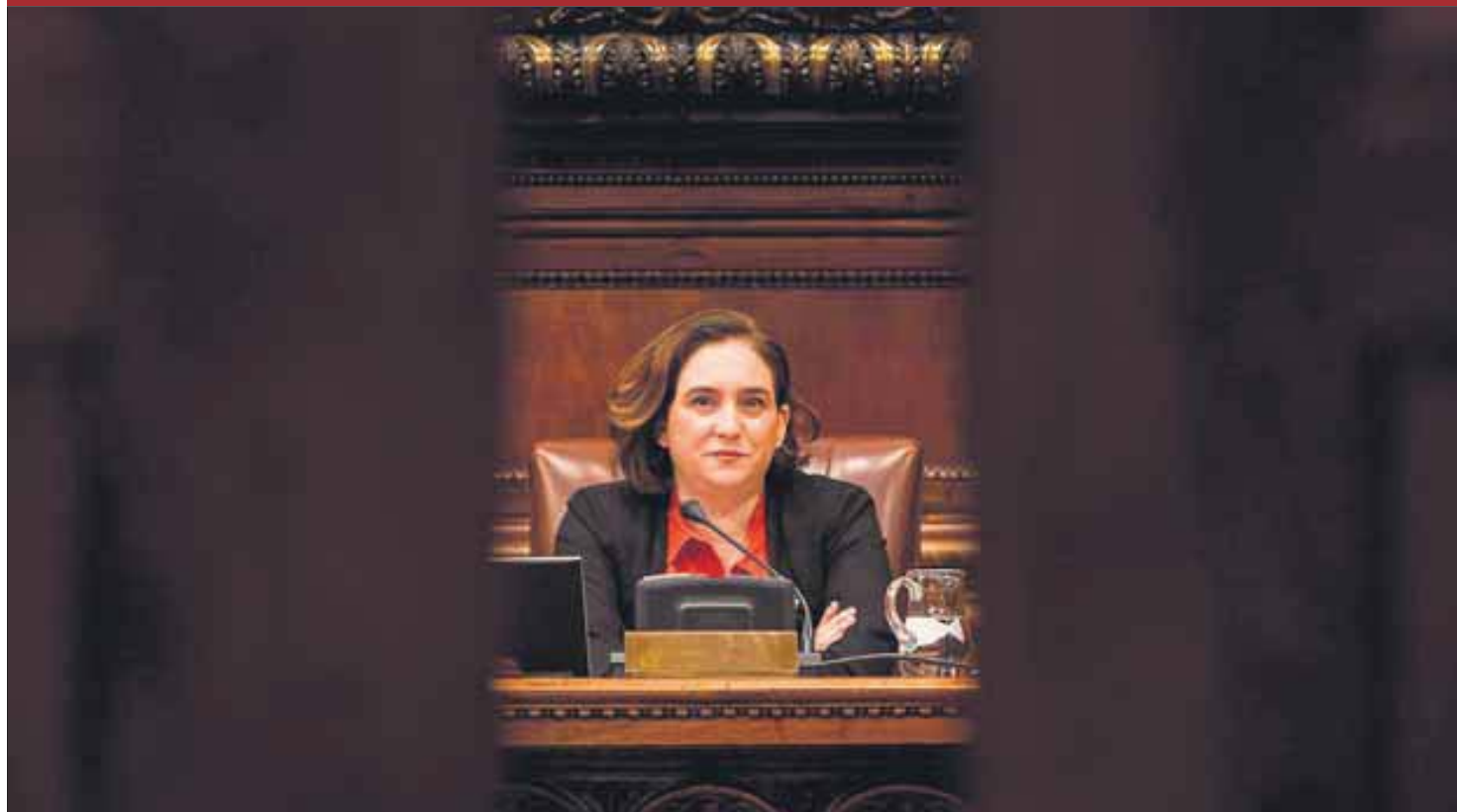
El Gobierno local reivindica las "garantías" que da la ciudad pese al clima de "incertidumbre"

perfil crediticio de Barcelona es incluso más sólido que lo indica su calificación, gracias a la "moderada" deuda del Ayuntamiento y a la fortaleza de la economía de la ciudad.

Si la perspectiva de Fitch para Barcelona es "estable", su pronóstico para Catalunya sigue siendo negativo, una situación que puede acabar perjudicando al rating de la capital catalana.

El primer teniente de alcalde, Gerardo Pisarello (BCo-mú), consideró que el informe es una "señal más" que, en su opinión, evidencia que, en un contexto de "incertidumbre", Barcelona aporta garantías y genera confianza.

En el pleno municipal de ayer se formalizó el entierro definitivo del hotel que la antigua cúpula del Palau de la Música liderada por su expresidente, Fèlix Millet, intentó promover hace nueve años en sus inmediaciones. Ahora, el gobierno municipal quiere negociar con los vecinos los usos de la finca, que recupera su calificación original.

NACIONAL**P17**

L'alcaldessa, Ada Colau, durant la sessió plenària celebrada ahir a l'Ajuntament de Barcelona ■ EFE

Colau no se'n surt

El ple certifica l'embarrancament dels comptes del govern barceloní

27 Enero, 2018

El president del grup del PSC, Jaume Collboni, i Ada Colau al fons, acompanyada de Janet Sanz, abans de l'inici del ple d'ahir ■ QUIQUE GARCÍA / EFE

El PSC esdevé el flagell d'una Colau cada cop més aïllada

■ Els dos antics socis de govern protagonitzen un rocós enfrontament durant el ple que consuma la impossibilitat d'aprovar el pressupost ■ Barcelona vol un rescabament per les càrregues de l'1-0

Francesc Espiga
 BARCELONA

En poc més de tres mesos, el PSC ha passat de ser soci de govern d'Ada Colau a l'Ajuntament de Barcelona a convertir-se en el seu flagell més implacable des de les files de l'oposició. La relació entre ambdós està literalment enverinada, una circumstància que va quedar patent en el ple que es va fer ahir, en què la discussió del pressupost del consistori per al pròxim exercici era el principal punt a tractar. Com ja havia transcendit, els comptes no es van poder aprovar, en molt bona mesura pel vot contrari dels socialistes, circumstància que va donar peu a una agra discussió entre els antics correligionaris que no va passar inadvertida. Amb el PSC en posicions de trinxera, la sensació d'aïllament polític de l'executiu

de Colau s'aguditza just en el moment que està a punt d'afrontar el tram final del seu mandat.

Després d'una primera tanda d'intervencions més aviat de tràmit i farcida d'argumentari, el debat sobre el pressupost va guanyar força a partir del torn de rèplica. El cos a cos entre el primer tinent d'alcalde, Gerardo Pisarello, i el cap de la bancada socialista, Jaume Collboni, va ser especialment disputat. "No acceptem que ens donin lliçons del que és ser esguerra", va etzibar Pisarello, que va atacar el PSC per un flanc especialment feridor. "Si vostès avui tenen quatre regidors, per alguna cosa deu ser. Potser el fitxatge del senyor Espadaler sintetitza el viratge dels socialistes a l'esquerra", va inquirir el primer tinent d'alcalde. A aquella hora, la cara de Collboni ho deia tot. I malgrat que en la

Les frases

“Quan vam proposar com a govern aturar els desnonaments, el PSC no hi va ser”

Gerardo Pisarello
 PRIMER TINENT D'ALCALDE DE L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

“En lliçons de populisme, vostè em guanya. El seu [a Pisarello] és un discurs 'podemita' antic”

Jaume Collboni
 PRESIDENT DEL GRUP DEL PSC

“La pèrdua d'imatge de Barcelona no ha estat pel procés sinó per l'ús de la violència de la policia l'1-0”

Xavier Trias
 PRESIDENT DEL GRUP DEMÒCRATA

Sentencien el projecte de l'hotel del Palau de la Música

Amb una unanimitat que no deixa de ser sorprenent, però també significativa, el ple d'ahir va acordar deixar sense efecte la modificació del pla general metropolità (PGM) validada el 22 de juliol del 2009 per poder construir un hotel a tocar del Palau de la Música, una operació que va acabar desembocant en un controvertit procés judicial. Amb el tràmit aprovat ahir, i que culmina set anys d'intents iniciats ja en el

mandat anterior, les finques del carrer Sant Pere Més Alt, 13b, 15 i 17, i del carrer Amadeu Vives, 2-8, tornaran a tenir ús d'equipaments. Ara aquesta aprovació provisional de la derogació s'eleva a la subcomissió d'Urbanisme de Barcelona perquè l'acabi de ratificar. En el debat d'ahir al ple, la tinenta d'alcalde d'Ecologia, Urbanisme i Mobilitat, Janet Sanz, va manifestar que la resolució adoptada permet "liquidar una

operació que forma part del saqueig del Palau de la Música", a més de desfer "un somni de Millet que es va acabar convertint en un malson per a la ciutat". La gran incògnita a resoldre és què es farà exactament amb totes les finques afectades un cop estiguin formalment requalificades. Sobre això, el govern d'Ada Colau només avança que aquest ús s'haurà d'ajustar "a les necessitats actuals del districte de Ciutat Vella".

seva rèplica va fer esforços per contenir-se, el president del grup del PSC també va ser un punt mordaç. "Li allarguem la mà per pactar qüestions com la funerària pública, i vostè es dedica a repartir estopa", va etzibar a Pisarello, a qui també va acusar de fer un discurs "populista".

La resta de l'oposició no va deixar passar l'oportunitat de furgar la ferida que suposa que el govern no tingui pressupost, i es vegi abocat a ratificar-lo per la via de la qüestió de confiança. Així, i malgrat abstenir-se, Sònia Recasens (Grup Demòcrata) va recordar a l'equip de Colau que es troba "en l'aïllament i solitud més gran que es recorden", mentre que Alfred Bosch (ERC) li va etzibar la seva "incapacitat per al pacte". "Sembla que hagin renunciat a governar", hi va afegir Bosch.

Entre les formacions que, a més del PSC i el regidor no adscrit Gerard Ardanuy, van pronunciar-se en contra dels comptes, la crítica va ser encara més emfàtica. "Aquests són uns pressupostos de la renúncia i una traïció als votants de BComú", va exposar Carina Mejías (Cs), mentre que Alberto Fernández Díaz (PP) va destacar "l'opacitat amb què s'ha presentat el projecte" i, com a exemple, va manifestar que l'expedient s'ha tramitat sense les corresponents ordenances fiscals. Per tancar el cercle Eulàlia Reguant, de la CUP, es va remetre a les crítiques ja formulades al pressupost durant el seu debat en comissió, i que es basen en el fet que no preveu canvis estructurals en la política municipal com podria ser, per exemple, una eventual municipalització del servei de recollida d'escombraries.

La factura de l'1-0

Fora dels temes de competència estrictament municipal, una de les altres discussions destacades del ple va venir arran de l'aprovació d'una proposició del PDeCAT —amb el suport dels comuns, ERC, la CUP i Gerard Ardanuy— que insta el consistori a estudiar la possibilitat de demanar danys i perjudicis al govern estatal per l'impacte de les càrregues policials de l'1-0. "Jo tinc 71 anys i el que està passant en aquest país no em recorda ja els anys setanta, sinó els cinquanta", va justificar, sobre la petició, Xavier Trias. ■

CORRUPCIÓ

Els concursos del 3% sumen 175 M€

La Fiscalía Anticorrupció en demana el trasllat a l'Audiència Nacional perquè creu que la causa afecta l'economia de l'Estat

**RUTH PÉREZ
BARCELONA**

La investigació judicial sobre el cas del 3% se centra en una vintena d'obres que sumen 175 milions d'euros. Són les concessions que la Fiscalía Anticorrupció té en el punt de mira per esbrinar si Convergència Democràtica ha cobrat comissions il·legals. El ministeri públic creu que el càlcul, recollit en l'últim informe de la Guàrdia Civil, justifica la petició al jutjat d'instrucció 1 del Vendrell perquè traspassi el cas a l'Audiència Nacional.

El fiscal José Grinda considera en l'escrit que va presentar aquesta setmana –avançat per Europa Press– que la suma de la vintena d'adjudicacions sota sospita “conduïx necessàriament a apreciar la greu repercussió en l'economia nacional”. De fet, sosté Grinda, la causa afecta territoris de més d'una audiència provincial. Les llicitacions il·legals impliquen ajuntaments com Lloret de Mar i Figueres (Girona), Sant Cugat del Vallès i Mataró (Barcelona) i Torredembarra (Tarragona) per construir piscines municipals, carils bici, centres cívics i parcs urbans, entre d'altres. El fiscal denuncia les pressions de la direcció general de l'Administració Local –que depèn de Governació– al jutge del Vendrell que investiga el cas.

Un milió en comissions

L'informe de la Guàrdia Civil xifra les donacions a fundacions de l'òrbita de CDC en més d'un milió d'euros. També creu que hi havia altres mètodes de pagament als dirigents polítics, com ara entrades per a partits de futbol i viatges. Grinda dona per fet que hi ha comissions il·legals en 20 obres, entre les quals hi ha l'estudi per a la nova estació de

L'exgerent de CDC Germà Gordó, investigat en el cas, al TSJC el setembre passat. PERE VIRGILI

l'AVE a l'aeroport de Girona, el projecte dels túnels de la plaça de les Glòries, a Barcelona, i la remodelació de l'avinguda Paral·lel de la mateixa ciutat. El fiscal sospita de quatre obres més.

Una de les complexitats de la investigació està en els més de setanta investigats, entre els quals hi ha l'exconseller Germà Gordó, els ex-tresorers de CDC Andreu Viloca i Daniel Osàcar –condemnat la setmana passada a quatre anys i cinc mesos de presó pel cas Palau, també de finançament il·legal del partit–, l'exdirector general d'Infraestructures.cat, Josep Antoni Rosell, i l'exregidor de Barcelona Antoni

Vives, així com uns quants empresaris. “El fet que els resultats de concurs públic es vegin predeterminats pel finançament d'un partit suposa una greu alteració del mercat i en la competència empresarial”, afirma el fiscal.

Segons el text, la investigació acredita que Viloca portava un “control exhaustiu” de les adjudicacions d'obra pública d'administracions controlades per CDC. Manté que Viloca “controlava de manera sistemàtica els pagaments encoberts que rebia CDC, veritables suborns sota el pretext de donacions, a través de les fundacions vinculades Catdem i Forum Barcelona”.